

“मीठे बच्चे- खुशी जस्तो खुराक छैन, तिमी खुशीमा हिँड्दा-डुल्दा, पैदल हिँड्दा बाबालाई याद गर्न्यौ भने पावन बन्छौ ।”

प्रश्न:- कुनै पनि विकर्म नबनोस्, यसको युक्ति के हो ?

उत्तर:- विकर्महरूबाट बच्ने साधन हो श्रीमत । बाबाको जुन पहिलो श्रीमत छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर, यस श्रीमतमा चलयौ भने तिमी विकर्माजित बन्छौ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरू यहाँ पनि बसेका छन् र सबै सेन्टरहरूमा पनि छन् । सबै बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले रूहानी बाबा आउनुभएको छ, उहाँले हामीलाई यस पुरानो छी-छी पतित दुनियाँबाट फेरि घर लैजानुहुन्छ । बाबा आउनुभएको छ नै पावन बनाउन, उहाँ आत्माहरूसँग नै कुरा गर्नुहुन्छ । आत्माले नै कानद्वारा सुन्छ किनकि बाबाको आफ्नो शरीर त छैन । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- म शरीरको आधारले आफ्नो परिचय दिन्छु । म साधारण तनमा आएर तिमी बच्चाहरूलाई पावन बनाउने युक्ति बताउँछु । त्यो पनि हरेक कल्प आएर तिमीलाई यो युक्ति बताउँछु । यस रावण राज्यमा तिमी कति दुःखी बनेका छौ । रावण राज्य, शोक वाटिकामा तिमी छौ । कलियुगलाई भनिन्छ नै दुःखधाम । सुखधाम हो कृष्णपुरी, स्वर्ग । त्यो त अहिले छैन । बच्चाहरूले राम्रोसँग जान्दछन्- अहिले बाबा आउनुभएको छ हामीलाई पढाउन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले घरमा पनि स्कूल बनाउन सक्छौ । पावन बन्नु र बनाउनु छ । तिमी पावन बन्यौ भने फेरि दुनियाँ पनि पावन बन्नेछ । अहिले त यो भ्रष्टाचारी पतित दुनियाँ हो । अहिले छ रावणको राजधानी । यी कुरालाई जसले राम्रोसँग बुझ्छन् उनीहरूले फेरि अरूलाई पनि सम्झाउँछन् । बाबाले त यति मात्र भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भेर म पितालाई याद गर, अरूलाई पनि यसरी सम्झाऊ । बाबा आउनुभएको छ, भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्न्यौ भने तिमी पावन बन्छौ । कुनै पनि आसुरी कर्म नगर । मायाले तिमीबाट छी-छी कर्म गराउँछ त्यो कर्म अवश्य विकर्म बन्छ । पहिलो नम्बरमा जुन भन्छन् ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, यो पनि मायाले भन्न लगायो नि । मायाले तिमीबाट हरेक कुरामा विकर्म नै गराउँछ । कर्म-अकर्म-विकर्मको रहस्य पनि सम्झाउनुभएको छ । श्रीमतमा आधाकल्प तिमी सुख भोग्छौ, आधाकल्प फेरि रावणको मतमा दुःख भोग्छौ । यस रावण राज्यमा तिमी जुन भक्ति गर्छौ, तल नै भर्दै गयो । तिमीले यी कुरालाई जान्दैनथ्यौ, एकदमै पत्थरबुद्धि थियौ । पत्थरबुद्धि र पारसबुद्धिको गायन छ नि । भक्तिमार्गमा भन्दछन्- हे ईश्वर, यिनीहरूलाई राम्रो बुद्धि दिनुहोस् जसले गर्दा यो लडाईं आदि बन्द होस् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबाले धेरै राम्रो बुद्धि अहिले दिइरहनुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिम्रो आत्मा जुन पतित बनेको छ, त्यसलाई पावन बनाउनु छ, यादको यात्राले । चाहे घुम, फिर, बाबाको यादमा तिमी जति पैदल चले पनि तिमीले शरीर पनि भुल्छौ । गायन पनि छ- खुशी जस्तो खुराक छैन । मनुष्यहरू धन कमाउनको लागि कति टाढा-टाढा खुशीले जान्छन् । यहाँ तिमी कति धनवान्, सम्पत्तिवान् बन्दछौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प आएर तिमी आत्माहरूलाई आफ्नो परिचय दिन्छु । यस समय सबै पतित छन्, त्यसैले बोलाइ रहन्छन्- पावन बनाउनको लागि आउनुहोस् । आत्माले नै बाबालाई बोलाउँछ । रावण राज्यमा, शोक वाटिकामा सबै दुःखी छन् । रावणराज्य सारा दुनियाँमा छ । यस समय छ नै तमोप्रधान सृष्टि । सतोप्रधान देवताहरूका चित्र खडा छन् । गायन पनि उनीहरूको छ । शान्तिधाम, सुखधाम जानको लागि मनुष्यहरू कति मेहनत गर्छन् । भगवान् कसरी आएर भक्तिको फल दिनुहुनेछ- यो कहाँ कसले जान्दछन् र ! तिमी अहिले बुझ्दछौ- हामीलाई भगवान्बाट फल मिलिरहेको छ । भक्तिका दुई फल छन्- एक मुक्ति, अर्को जीवनमुक्ति । यो बुझ्नुपर्ने बडो सूक्ष्म कुरा छ । जसले शुरूदेखि धेरै भक्ति गरेको हुन्छ, उसले ज्ञान राम्रोसँग लिन्छ अनि फल पनि राम्रो पाउँछ । भक्ति कम रहेछ भने ज्ञान पनि कम लिनेछन्, फल पनि कम पाउनेछन् । हिसाब छ नि । नम्बरवार पद छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो बनेर विकारमा गियो अर्थात् मलाई छोड्यो भने एकदम तल भर्नेछ । कोही त गिरेर फेरि उठ्छन् । कोही त पुरै नालीमा गिर्छन्, बुद्धि कति पनि सुध्दैन । कसैलाई भित्र दिल खान्छ, दुःख हुन्छ- हामीले भगवान्सँग प्रतिज्ञा गर्नु र फेरि उहाँलाई धोका दियो, विकारमा गियो । बाबाको हात छोड्यौ, मायाको बन्यौ । उनीहरूले फेरि वायुमण्डल नै खराब गरिदिन्छन्, श्रापित हुन पुग्छन् । बाबासँग धर्मराज पनि छन् नि । त्यस समय थाहा हुँदैन- हामी के गर्दैछौं, पछि पश्चाताप हुन्छ । यस्तो धेरै हुन्छ, कसैको हत्या आदि गर्छन् भने जेलमा

जानुपर्छ, फेरि पश्चाताप हुन्छ- अनाहकमा उसलाई मारें । रिसमा आएर धेरैले मार्छन् । धेरै समाचार अखबारमा आउँछ । तिमीहरू त अखबार पढ्दैनौ । दुनियाँमा के-के भइरहेको छ, तिमीलाई थाहा हुँदैन । दिन-प्रतिदिन हालत खराब हुँदै जान्छ । सिँढी तल झर्नु नै छ । तिमीले यस ड्रामाको रहस्यलाई जान्दछौ । बुद्धिमा छ- हामी बाबालाई नै याद गरौं । कुनै पनि यस्तो छी-छी कर्तव्य नगरौं जसले रजिस्टर खराब होस् । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिम्रो टिचर हुँ नि । टिचरको पासमा स्टुडेन्टको पढाइको र चाल चलनको रिकर्ड रहन्छ नि । कसैको चलन धेरै राम्रो, कसैको कम, कसैको एकदमै खराब । नम्बरवार हुन्छन् नि । यहाँ पनि सुप्रिम पिताले कति उच्च पढाउनुहुन्छ । उहाँले पनि हरेकको चाल-चलनलाई जान्नुहुन्छ । तिमी स्वयम् पनि जान्न सक्छौ- मेरो यो बानी छ, त्यस कारण म फेल हुन्छु । बाबा हरेक कुरा स्पष्ट गरेर सम्झाउनु हुन्छ । पूरा पढाइ पढेनौ, कसैलाई दुःख दियो भने दुःखी भएर मर्नेछौ । पद पनि भ्रष्ट हुनेछ । सजाय पनि धेरै खान्छौ ।

मीठे बच्चे, आफ्नो र अरूको तकदिर बनाउनको लागि रहमदिलको संस्कार धारण गर । बाबा रहमदिल हुनुहुन्छ त्यसैले टिचर बनेर पढाउनुहुन्छ । कुनै बच्चाहरूले राम्रोसँग पढ्छन् र पढाउँछन्, यसमा रहमदिल बन्नुपर्छ । टिचर रहमदिल हुनुहुन्छ नि । कमाईको मार्ग बताउनु हुन्छ- कसरी राम्रो पोजीशन तिमी पाउन सक्छौ । त्यस पढाइमा त अनेक प्रकारका टिचरहरू हुन्छन् । यहाँ त एकै टिचर हुनुहुन्छ । पढाइ पनि एउटै छ मनुष्यबाट देवता बन्ने । यसमा मुख्य छ पवित्रताको कुरा । पवित्रता नै सबैले माग्छन् । बाबा त मार्ग बताइरहनुभएको छ तर जसको तकदिरमा नै छैन भने तदवीर (पुरुषार्थ) के गर्न सक्छन् ! उच्च अंक पाउनु नै छैन भने टिचरले के पुरुषार्थ गराउने ! उहाँ बेहदको टिचर हुनुहुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ- अरू कसैले तिमीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको इतिहास-भूगोल सम्झाउन सक्दैन । तिमीलाई बेहदको कुरा सम्झाइन्छ । तिम्रो छ बेहदको वैराग्य । यो पनि तिमीलाई सिकाइन्छ जबकि पतित दुनियाँको विनाश, पावन दुनियाँको स्थापना हुनु छ । संन्यासीहरू त हुन् निवृत्ति मार्गवाला, वास्तवमा उनीहरू त जंगलमा रहनुपर्छ । पहिला-पहिला ऋषि-मुनि आदि सबै जंगलमा रहन्थे, सतोप्रधान ताकत थियो त्यसैले मनुष्यहरूलाई आकर्षित गर्दथे । कहाँ-कहाँ कुटीहरूमा पनि उनीहरूलाई भोजन लगेर पुर्‍याउँथे । संन्यासीहरूको कहिल्यै मन्दिर बनाउँदैनन् । मन्दिर सदैव देवताहरूको बनाउँछन् । तिमीले कुनै भक्ति गर्दैनौ । तिमी योगमा रहन्छौ । उनीहरूको त ज्ञान नै हो ब्रह्म तत्त्वलाई याद गर्ने । ब्रह्ममा लीन होऔं । तर बाबा सिवाय वहाँ त कसैले लान सक्दैन । बाबा आउनुहुन्छ नै संगमयुगमा । आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ । बाँकी सबै आत्माहरू फर्केर जान्छन् किनकि तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँ चाहियो नि । पुरानो दुनियाँको केही पनि रहने छैन । तिमी सारा विश्वको मालिक बन्दछौ । यो त तिमी जान्दछौ- जब हाम्रो राज्य थियो तब सारा विश्वमा हामी नै थियौं, अर्को कुनै खण्ड थिएन । वहाँ जमीन त धेरै रहन्छ । यहाँ जमीन कति छ फेरि पनि समुद्रलाई सुकाएर जमीन बनाइ रहन्छन् किनकि मनुष्यहरू बढ्दै जान्छन् । यो जमीन सुकाउने आदि वेलायतीहरूसँग सिकेका हुन् । बम्बई पहिला के थियो फेरि पनि रहने छैन । बाबा त अनुभवी छन् नि । सम्भ, भूकम्प (अर्थक्वेक) गयो वा मुसलधार वर्षा भयो भने फेरि के गर्नेछन् ! बाहिर निस्कन त सक्दैनन् । प्राकृतिक प्रकोप त धेरै आउँछ । नत्र भने यत्रो विनाश कसरी हुन्छ । सत्ययुगमा त केवल थोरै मात्रै हुन्छन् । आज के छ, भोलि के हुनेछ । यो सबै तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ । यो ज्ञान अरू कसैले दिन सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी पतित बनेका छौ त्यसैले मलाई बोलाउँछौ आएर पावन बनाउनुहोस् । उहाँ अवश्य आउनुहुन्छ तब त पावन दुनियाँ स्थापना हुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ । युक्ति कति राम्रो बताउनु हुन्छ । भगवानुवाच- मनमनाभव । देह सहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई तोडेर मामेकम् याद गर । यसमा नै मेहनत छ । ज्ञान त धेरै सहज छ । सानो बच्चा पनि भट्टै याद गर्न सक्छ । बाँकी आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गरोस्, त्यो असम्भव (इम्पोसिबल) छ । ठूला व्यक्तिको बुद्धिमा त टिक्दैन भने सानाले कसरी याद गर्न सक्छन् ? भन्न त शिवबाबा-शिवबाबा पनि भन्छन् तर हुन्छन् त बेसमझ नै । हामी पनि बिन्दु हौं, बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, यो स्मृतिमा आउन मुश्किल हुन्छ । यथार्थ रीति याद गर्नु छ । ठूलो चीज त हुनुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ- यथार्थ रूपमा म बिन्दु हुँ । त्यसैले म जो हुँ, जस्तो छु त्यो सिमरण गरुन्- यो धेरै मेहनत छ ।

उनीहरू त भनिदिन्छन्- परमात्मा ब्रह्म तत्त्व हुनुहुन्छ र हामी भन्दछौ उहाँ एकदम बिन्दु हुनुहुन्छ । रात-दिनको फरक छ नि । ब्रह्म तत्त्व जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौं, त्यसलाई परमात्मा भनिदिन्छन् ।

बुद्धिमा रहनुपर्छ- म आत्मा हुँ, बाबाको बच्चा हुँ, यी कानद्वारा सुन्छु । बाबाले यस मुखद्वारा सुनाउनुहुन्छ- म परम आत्मा हुँ, परभन्दा पर रहनेवाला हुँ । तिमी पनि परभन्दा पर रहन्छौ तर जन्म-मरणमा आउँछौ, म आउदिनँ । तिमीले अहिले आफ्नो ८४ जन्मलाई पनि बुझेका छौ । बाबाको पार्टलाई पनि बुझेका छौ । आत्मा कुनै सानो-ठूलो हुँदैन । तर उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, तिमीलाई आएर सम्झाउनु हुन्छ । यस समय तिमी जुन पढिरहेका छौ कल्प पहिला पनि पढेका थियौ, जसबाट तिमी देवता बनेका थियौ । तिमीहरूमा सबै भन्दा खोटो भाग्य उनीहरूको हो जो पतित बनेर आफ्नो बुद्धिलाई मलिन बनाउँछन्, किनकि उनीहरूमा धारणा हुन सक्दैन । भित्र दिल खाइरहन्छ । पवित्र बन भनेर अरूलाई भन्न सक्दैनन् । भित्र सम्झिन्छन्- पावन बन्दा-बन्दै मैले हार खाएँ गरेको कमाई सारा खत्तम भयो । फेरि धेरै समय लाग्छ । एउटै चोटले जोडसँग घायल गरिदिन्छ, रजिस्टर खराब हुन जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले मायासँग हाँच्यौ, तिम्रो तकदिर खोटो छ । मायाजित जगतजित बन्नु छ । जगतजित महाराजा-महारानीलाई नै भनिन्छ । प्रजालाई कहाँ भनिन्छ र ! अहिले दैवी स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ । आफ्नो लागि जसले गर्छ उसले पाउँछ । जति पावन बनेर अरूलाई बनाउँछौ, धेरै दान गर्नेलाई फल पनि त मिल्छ नि । दान गर्नेको नाम पनि हुन्छ । अर्को जन्ममा अल्पकालको सुख पाउँछन् । यहाँ त २१ जन्मको कुरा छ । पावन दुनियाँको मालिक बन्नु छ । जो पावन बनेका थिए उनीहरू नै बन्देछन् । चल्दा-चल्दै मायाले थप्पड मारेर एकदम गिराइदिन्छ । माया पनि कम दुष्ट छैन । ८-१० वर्ष पवित्र रह्यो, पवित्रताको लागि भगडा गयो, अरूलाई गिर्नबाट बचायो र फेरि स्वयम् गियो । तकदिर भनिन्छ नि । बाबाको बनेर फेरि मायाको बन्देछन् भने दुश्मन भयो नि । खुदा दोस्तको पनि एउटा कहानी छ नि । बाबा आउनु भएर बच्चाहरूलाई प्यार गर्नुहुन्छ, साक्षात्कार गराउनुहुन्छ, कुनै भक्ति नै नगरे पनि साक्षात्कार हुन्छ । अर्थात् दोस्त बनाउनुभयो नि । कति साक्षात्कार हुन्थ्यो फेरि जादु सम्भेर हंगामा गर्न लागे । त्यसैले बन्द गराइ दिनुभयो फेरि पछि तिमी धेरै साक्षात्कार गर्दै रहनेछौ । पहिला कति मजा हुन्थ्यो । त्यो देख्दा-देख्दै पनि कति गए । भट्टीबाट कुनै ईडा पाकेर निस्कियो, कुनै केही कच्चा नै रहन गयो । कोही त एकदम फुट्यो । कति गए । अहिले उनीहरू लखपति, करोडपति बनेका छन् । सम्झिन्छन्- हामी त स्वर्गमा बसेका छौ । अब स्वर्ग यहाँ कसरी हुन सक्छ । स्वर्ग त हुन्छ नै नयाँ दुनियाँमा । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो उच्च तकदिर बनाउनको लागि रहमदिल बनेर पढ्नु र पढाउनु छ । कहिल्यै पनि कुनै स्वभावको बश भएर आफ्नो रजिष्टर खराब गर्नु छैन ।
- २) मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि मुख्य हो पवित्रता, त्यसैले कहिल्यै पनि पतित बनेर आफ्नो बुद्धिलाई मलिन गर्नु छैन । यस्तो कर्म नहोस् जसले भित्र दिल खाइरहोस्, पश्चाताप गर्न परोस् ।

वरदान:- आदि रत्नको स्मृतिले आफ्नो जीवनको मूल्य जान्ने सधैं समर्थ भव

जसरी ब्रह्मा आदि देव हुन्, त्यसरी नै ब्रह्माकुमार, कुमारीहरू पनि आदि रत्न हुन् । आदि देवका बच्चा मास्टर आदि देव हुन् । आदि रत्न सम्झनाले नै आफ्नो जीवनको मूल्यलाई जान्न सक्छौ किनकि आदि रत्न अर्थात् प्रभुको रत्न, ईश्वरीय रत्न । कति मूल्यवान् हो, त्यसैले सधैं आफूलाई आदि देवको सन्तान मास्टर आदि देव, आदि रत्न सम्भेर हरेक कार्य गच्यौ भने समर्थ भवको वरदान मिल्नेछ । केही पनि व्यर्थ जान सक्दैन ।

स्लोगन:- ज्ञानवान् त्यो हो जसले धोखा खानु भन्दा पहिला परख गरेर स्वयम्लाई बचाउँछ ।